

Jeg vil gerne nævne et Eksempel paa, hvilke Følger det kan faa, at Bygningerne tages med i Ejendomsskyldvurderingen, og jeg vil nævne et Eksempel, som jeg kender personlig. Jeg købte i 1911 en Gaard paa 21 Tdr. Land i en By, der hedder Glamsbjerg, Bygningerne var gamle og daarlige, Jorden var i daarlig Kultur. Prisen paa Gaarden var 18 000 Kr., og den var i Ejendomsskyld vurderet til 14 000 Kr. Det første, jeg gjorde, var, at jeg brækkede Bygningerne ned og opførte nye og tidsvarende Bygninger. Hvilken Følge havde det, skattemæssigt set? Det havde den Følge, at jeg fik en ny Vurdering, og at Ejendomsskylden blev sat op fra 14 000 til 30 000 Kr. Nu mener jeg ikke, at denne Ansættelse var for høj i Henhold til Principet i Ejendomsskyldloven. Ejendommen var sikkert nok de 30 000 Kr. værd i Handel og Vandel; Bygningerne havde nok kostet de 16 000 Kr., som Stigningen androg, selv om det var i de gode gamle Dage, da det var billigt at bygge. Men selv om Ansættelsen altsaa kan siges at være rigtig og i Overensstemmelse med Ejendomsskyldlovens Princip, synes jeg alligevel, at det er forkasteligt, at man, naar man opfører nye Bygninger, ikke alene skal forrente det Beløb, som Opførelsen har kostet, men ogsaa skal have en dobbelt saa stor Skat som tidligere. Det er meningsløst, at den, der foretager et saadant Bygningsarbejde, skal behandles paa den Maade af Skattemyndighederne; thi det, der foregaar, er dog dette, at en hel Masse Mennesker faar Lejlighed til at tjene noget, og Samfundet faar nye Bygninger i Stedet for gamle. Særlig forkasteligt er det i en Periode som den, vi staar i nu, hvor Bolignøden har faaet et saadant Omfang, at baade Stat og Kommune anstrenger sig til det yderste for at afhjælpe den, at have en Skat, der i saa høj Grad hviler paa Bygningerne. Det er meningsløst, at de, der opfører Bygninger til sig selv eller andre, for laant eller egen Kapital, skal straffes med en forøget Skat.

Jeg har nævnt Eksempler paa den nuværende Ejendomsskylds Virkninger, fordi Lovforslaget om den kommunale Grundskyld skal vurderes ved en Sammenligning mellem, hvad der her foreslaas, og de Skatter paa fast Ejendom, vi i Øjeblikket har. Fordelen ved Gennemførelsen af dette Lovforslag vil bestaa i, at de Kommuner, som anvender Ejendomsskatter meget, vil faa et bedre Grundlag at udskrive Skatten paa. De Kommuner, som kun udskriver lidt Skat paa faste Ejendomme, faar Adgang til at overføre nogle af de hemmende

personlige Skatter, de nu har, paa et andet og mere rationelt Grundlag. Virkningen af Gennemførelsen af Lovforslaget vil blive meget forskellig i de forskellige Kommuner, fordi de forskellige Kommuner udskriver deres Skatter efter vidt forskellige Regler. I en Landkommune bestaar de kommunale Skatter af Skat paa fast Ejendom og personlig Skat. Af fast Ejendom udskrives der i Landkommunerne Skatter, som fordeles sig saaledes, at den ene Femtedel svares efter Hartkorn og fire Femtedele efter Ejendomsskyld. Endvidere udskrives der paa fast Ejendom en Grundskat, og saa har man enkelte Naturalydelsestilbage endnu. Grundskatten betyder meget lidt, og efter den sidste Vurdering til Ejendomsskyld vil den ganske sikkert fuldstændig bortfalde i Landkommunerne; Naturalydelseerne er ogsaa blevet mindre og mindre. De personlige Skatter i Landkommunerne bestaar i Indtægtsskat, Erhvervsskat og Aktieselskabsskat. Forholdet mellem disse to Grupper af Skatter fastsættes af Kommunalbestyrelsen med Amdtsraadet's Approbation for 3 Aar ad Gangen.

Det er vel nok det almindelige, at Landkommunerne udskriver Halvdelen af deres Skatter paa hvert af disse Grundlag, men der er dog mange Landkommuner, som udskriver mere paa fast Ejendom end i personlig Skat. Tager man de samlede Landkommuner i Danmark og undersøger, hvorledes disse to Former af Skat fordeles sig, vil det ses, at der i Femaarsperioden 1905—06 til 1909—10 gennemsnitligt blev udskrevet som Grundskat 9,6 Mill. Kr. og i personlig Skat 8,8 Mill. Kr.; det vil sige, at Ejendomsskatterne i denne Femaarsperiode indtog en større Plads i den samlede Skatteudskrivning end de personlige Skatter. Men dette Forhold er noget forrykket. I 1916—17 f. Eks. blev der udskrevet paa fast Ejendom 16,6 Mill. Kr. og i personlige Skatter 19,7 Mill. Kr.; og gaar vi frem til det sidste Aar, hvorover der foreligger statistiske Oplysninger, Aaret 1918—19, vil det ses, at der da blev udskrevet som Grundskatter i samtlige Kommuner godt 24 Mill. Kr. og i personlige Skatter 31 Mill. Kr.

Det fremgaar heraf, at Ejendomsskatterne i Landkommunerne er fulgt godt med. Betydningen af Forslagets Gennemførelse vil derfor for Landkommunernes Vedkommende ikke saa meget bestaa i, at de faar Lov at overflytte noget af deres Skat fra de personlige Skatter til Skatter paa fast Ejendom, men mere i, at de store Skatter,